

Patkányeffektus

SZALAY KÁROLY

A népbíróvási tárgyalások során az egyik nyilas minisztert megkérdezte a bíró: Ön többdiplomás, több nyelven beszélő, jómódú

gyógyszerész. Nemcsak részt vett kezdetektől a nyilasmozgalomban, hanem miniszterséget is vállalt, sőt kitartott a végéskig. Nem látta az alagút végét?

Amikor rádöbentem arra, hogy mibe keveredtem – válaszolta a vádlott, akit föl is akasztottak –, már késő volt. Úgy véltem, ha kilépek a süllyedő hajóról, menekülő patkányokhoz hasonlítanék.

Miért jövök én most itten elő ezzel a magyarságra igencsak kártékony ember szólásával? Mert azt tapasztalom, hogy a patkányeffektus, vagyis patkányjelenség egyre gyakoribb. Hangsúlyozom, a szóba kerülő embereket nem nevezem patkányoknak, csak viselkedésük emlékeztet a népi szólás antihőseihez.

Azért is hangsúlyozom ezt a megkülönböztetést, mert nem szeretnék ama szadeszes fertőzöttségű közéleti személyek hibájába esni, akik lehülyézik, leszarozzák, lebeszarizzák politikai ellenfeleiket. Nevezetesen Gerő Andrásra gondolok, akit Szabó Dezső az emberi nemzés szégyenének nevezne, ha élne. Nos, a Gerő András-félék kártékonyak, elsősorban az SZDSZ-re, másodjára a történész szakmára is. Mint a Habsburg-intézet igazgatója, továbbbrombolja a Habsburg-dinasztia magyarországi hírnevét, s csak csodálkozom azon: a ma élő Habsburgok ennyire vaksik, hogy beleegyeztek ennek az embernek a nevükkel együtt való szerepeltetésébe?

Máskülönbén a patkányeffektust nem a párt híveire, vagyis elolvadt szavazótáborára használom, mert őket megtévesztett, tisztességes antikommunistáknak tartom, akik megkésettén értették meg, hogy becsapták őket. És sajnálom hogy összeveszett velem sokuk, még 1990 tájt, mert kritikusan szemléltem az SZDSZ-t. Foglalkozásom révén ugyanis tudtam, hogy vezetőik jobbára a hatvanas-hetvenes évek maoista, szélsőbaloldali, rákosista és sztálinista „ellenzékéből” toborzódtak. Ezért kerültek összeütközésbe a kádári, egyáltalán nem puha, csak

hatalmára ügyesen vigyázó vezetésével. *Márainak* igaza volt, hogy ama berzenkedő társaság őfelsége fizetett ellenzéke volt: *Aczél György* börtön helyett nyugat-európai színekurákba küldte őket, amit meg is háláltak, mert az első adandó alkalommal a posztkommunisták mellé álltak, s többször is hatalomba segítették az MSZP-t.

Nos, az SZDSZ vezető politikusai, média-propagandistái, állandó tévéarcai, színészek, írók s egyéb művészeti csirkefogók is lassan-lassan, szívós együttműködéssel, lenullázták a liberális pártot.

Csakhogy. Ha *Reb Cziczebeiszter* a nagy, vicclapbéli „átkozár” ma is élne, azt mondaná: „*mentsen meg téged az az SZDSZ*”. Ugyanis ez a párt nemcsak önmagát falta föl, hanem a megsemmisülés lejtőjére taszította az MSZP-t is. Nem kétséges, hogy miniszterelnököt ő adott a posztkommunistáknak, sőt ő adta az MSZP egész tevékenységét meghatározó ideológiáját is. A szocialista

párttagok, képviselők, miniszterek pedig a harácsolás szenvedélyében elfogadták az SZDSZ nemzetgyilkos koncepcióját az élet minden területén.

Az SZDSZ ideológiájával ügynökeit is rátküldte az MSZP-re nemcsak *Gyurcsány*, hanem baráti köre is az SZDSZ beépített társasága. Egyértelmű, hogy *Hiller* a liberálisok pusztító terveit valószínűsíti meg a közoktatásban. Több mint jelzésértékű, hogy az SZDSZ legjobb koponyái sorozatban elmenekültek a pártból. *Kis János*, *Bencze György*, *Tölgyessy Péter*; a máskülönbén szélkakas *Tamás Gáspár Miklós*, de még *Petri György* és *Eörsi István* is meghasonlott, *Kuncze Gábor* is, aki a mai liberális vezetők viszonylatában valóságos fárosszá magasodott. De az is nagy kérdés, merre tartana a legszívesebben a megmaradt liberális recli? Talán az *Orbán* nélküli Fidesz kegyeit keresné? Ez bizony veszélyforrást jelent a nemzeti oldal számára. Az MSZP-t már megszállták, az MDF-et lejárárták, várhat-e más sors is a Fideszre?

Semmiképp sem örvendének a mai ellenzék helyében. Mert olyan az SZDSZ, mint rémfilmekben az a szörny, amelyik úgy éled újjá haló poraiból, hogy beköltözik más élőlények testébe és szétduzzantja azt. ■

„Új Bábelt élünk, a fogalmak popkuli zűrzavarát. Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét.”

Karinthy Frigyes